

semmit. Van, ahogy van. Megy a hajnali, ötórás, elmész, fiam. Maradol a szüleid közt. És a gyermekemet nem adom oda, fiam, teneked. Itt a néném, kicsije van, majd valamennyi ideig az elszoptassa, azután meg anyám orvosi-
silag rátereti téhéntjre a gyereket, fölneveljük nélküled. Örüljél: szabad let-
tél, független vagy, csak úgy mint a lányok. Áldjon meg az úristen!

Kinyitottam neki az ajtót, aszt azóta nem is láttam.

Nem is láttam, nem is hallottam róla a kilenc év alatt. Csak azt az egy hírt hallottam róla, hogy vannak neki már családjai, hétéves fia van neki, meg kisebb is. És most egy éve, hogy kifolyt neki a szeme, az egyik szeme, állítólag. Hogy a gyermeke kiütötte neki, egy hétéves fia, csuzlival kiütötte neki a szemet. Aszt így most világtalan, egyik szemire. Hát, ez elég kár neki.

Nyolcadik éve, hogy emez a feleségem, a mostani van velem. Szépen élünk, nem sértsük meg egymást, tiszteljük-böcsüljük a másikat. Meg vagyok elégedve, a keresetemmel is meg vagyok elégedve, meg a sorsaimmal, meg a feleségemmel is meg vagyok, az egész helyzetemmel meg vagyok elégedve. Hát nincsen panaszom a feleségemre, erre a másodikra, meg énrám se lehet panasz a úneki, mer meg nem becstelenitem, én nyóc év alatt még egy fél órát se vótam külön a feleségemtül, de úgy lehet, nem is leszek soha, ha így viselkedik, mint eddig. Ezidáig semmi panasz nincsen! Persze ha az életbe valami fölmerülne — mer sose tudhassa az ember! De nem akarnám, ugye az ember nem szereti, hogy családi botrány, ehhez hasonló valami legyen. Bizony az embernek a családja, felesége, otthona, az az első.

„Deszka - vir”

Zombor 4. 22.